погляд дерева покруч — за ласку дарують дукати
за труну самота за вогонь чикатіловський сплін
причаїлась задуха в легенях маленької хати
де ночуємо порізно Він або я або Він

облітають лані благально доліплені з воску
крига слів розкололась бо там уже інший ґазда
ми плекаємо зустріч під білими нігтями мозку
та сліди під порогом постійно змиває вода

я люблю Його мовчки люблю Його немічну маску
Його тінь під очима і німба вологий синець
я Його проклинаю як млосний язичницький жрець
і як дурень тубілець жеру Його тіло на паску

так форелі в судинах минають лягають на дно
так новітні мерці обзираються що за потвора
я щодругої ночі навщент роздираю вікно
аби хата вдихала повітря споруджене вчора

та приходять дерева і втупивши очі в софіт
подарують за ласку дукати сантими тіролі
я начхав на цю маску начхав на нудні Твої ролі
обійми мене Боже і хай заокруглиться світ